

De engelen zijn de wereld nog niet uit.

Op een dag, niet zo heel lang geleden, keek God vanuit de hemel naar de mensen op aarde, zuchtte en sprak: "Wat kunnen de mensen elkaar het leven zuur maken. Ze vechten, ze mopperen en stoten elkaar het brood uit de mond. Ze maken van het leven een groot tranendal, terwijl ik hen het leven gegeven heb om ervan te genieten. Ze bouwen tanks, ze vormen legers en als "de oorlog" op z'n hevigst is kijken ze omhoog naar de hemel en roepen:" Wanneer zal het nu eindelijk eens VREDE zijn? Ze hopen op een wonder, maar eigenlijk geloven ze niet meer in wonderen. Eigenlijk geloven ze helemaal nergens meer in. Dus gaan ze door met "oorlog" voeren.

De engelen zagen dat God zich bedrukt voelde. "Kunnen we iets voor u doen?", vroegen ze aan God.

God dacht na en knikte. "Ik wil dat jullie naar de aarde gaan en dat jullie ervoor zorgen dat de mensen weer in wonderen/vrede geloven". De engelen knikten begrijpend en gingen zich klaar maken voor hun reis naar de aarde. Toen ze klaar waren om te vertrekken, zagen ze eruit als echte kerst-engelen: wit en wonderbaarlijk. God bekeek hen nadenkend en zei toen: "Zo kan het niet. De tijden zijn veranderd. De mensen lachten jullie uit. Ze geloven niet meer in engelen met vleugels en glanzend witte jurken. Trek die kleren uit en doe iets gewoons aan. Een bloemetjesjurk of een spijkerbroek, een legging of een overall. Iets waar je je vleugels onder weg kan stoppen. En doe iets aan je haar.

Daar gingen de engelen weer. Ze knipten hun haren af of maakten er paardenstaarten van. Ze trokken gewone kleren aan, waaronder ze hun vleugels verstopten. En toen ze opnieuw voor God verschenen, kon je nog maar aan een ding zien dat ze engelen waren: aan hun ogen. Die fonkelden zo helder en vrolijk, dat het leek alsof al hun vroegere glans zich daarin verzameld had.

God keek naar hen en zei: "zo is het goed. Ga naar de aarde en zorg ervoor dat de mensen weer in wonderen gaan geloven"

"Maar hoe moeten we dat doen?", vroegen de engelen geschrokken.

"Niemand ziet dat wij engelen zijn"

"De wonderen zijn de wereld nog niet uit", antwoorde God.

Daar gingen de engelen. Met horten en stoten, omdat ze hun vleugels niet konden gebruiken. Ze daalden af naar de aarde en deden wat goed was in hun ogen.

God bleef alleen achter in de hemel en zei bij zichzelf: "Ik hoop dat ze het redden. Het is in deze tijd niet makkelijk om een engel te zijn en te ontdekken dat de mensen eigenlijk niet meer in je geloven. Ik weet daar alles van".

Er zijn mensen die beweren dat de engelen nog steeds niet zijn terug gekeerd naar de hemel. Dat ze nog steeds op aarde wonen en hun best doen om mensen opnieuw in wonderen te laten geloven.

Er zijn zelfs mensen die beweren dat hun buurvrouw een engel is, of hun tante of de bakker van de hoek. Maar of dat waar is?

Dat weet God alleen.

Wat God alleen weet, dat weet je dus samen met God, als er een engel op je pad komt.

